

ΔΕΥΚΑΣ Η ΣΑΠΦΩ.

Τῆς Ἀσιάτιδος Αἰολίδος
 Εἰς τὰς ἀκτὰς, καὶ εἰς σέ, τὸ εἶδος
 Καλὴ ἐπίσης, ὦ Ἴωνία,
 ἱερῶν ἔσται ποτὲ χορεία
 Ἄοιδῶν, μέλος διὰ στομάτων
 Κάλιστον πνέουσα ἀθανάτων,
 Ὡς μελαμφύλλων ἐντὸς δενδράνων
 Μουσικῶν ἀμιλλαι ἀκιδῶν.
 Ἀλλὰ εἰς πάθος, εἰς πῦρ, εἰς γόους
 Λιγεῖς, εἰς ἔρωτας πυριπνούς,
 Πολὺ τοὺς ἄλλους ἐνίκα μία
 Πάντας, ἡ θήλεια ἡ Λεσβία.
 Τοῦ θνητοῦ μέρους καὶ ἐπιγείου
 Αὐτῆς τὰ κάλλη, ὡς ἡφαιστείου
 Ἰπ' ὄρους θάλλοντες ἦσαν κῆποι
 Ἰφ' οὗς ὁ ἔρωσ ἐμυδροκτύπει.
 Ῥυθμὸς ὁ θρῆνος ἦν ἡ θερμὸς τῆς,
 Καὶ ἁρμονία ὁ στεναγμὸς τῆς
 Ἄλλ' ἁρμονία, ρυθμὸς, ὁποῖος
 Ἢ δὲν ἀκούεται, ἡ σπανίως.
 Δίς, τρίς εὐδαίμων ὁ αἶων, ὅστις,
 Ἄνταυγασθεὶς ἐκ τῆς λάμψεώς τῆς,
 Νὰ εἴπῃ δύναται φιλοτίμου
 Πλήρης μανίας, Εἶν' ἰδική μου!
 Ἄλλὰ ἐκείνη, φεῦ! ἐν ἀνίαις,
 Κ' ἐν κατασχύνη καὶ ἐν μανίαις,
 Οἰκτρά καὶ μόνη ἀπὸ τοῦ βράχου
 Τούτου, ἐντὸς τοῦ πολυταράχου
 Ἐπιπτε κύματος πελαγίου,
 Πολυταράχου ἔρμαιον βίου.
 Ἐκεῖ ἡ θάρβιτος συνετρίβη
 Κ' ἡ ἀοιδὸς, κ' ἡ ματαία ἦθη,
 Κ' ὁ δεινὸς ἔρωσ μετ' τὴν καρδίαν,
 Καὶ ἡ πνοὴ μετ' τὴν ἁρμονίαν.
 Καὶ τώρα ὅταν φαιδρὰ γαλήνη
 Τὰ γλαυκὰ κύματα ἀπαλίνῃ,
 Εἰς τὸ ῥεμβάζον ὄμμ' ἀνατέλλει
 Πολλάκις ὡς τις λευκὴ νεφέλη,
 Ἄμυδροὶ ἄμορφοι χαρακτήρες,
 Σκια ἑλεφάρων, εὐπήχεις χεῖρες,
 Μέλαινα κόμαι περὶ αὐχένα
 Λευκόν, πλὴν ὅλα συγκεχυμένα,
 Ὀμίχλη, εἶδωλον ἐκ δακρῶν,
 Σχῆμα ἀμφίβολον, τὸ ὁποῖον
 Ἐν βλέμμα δεύτερον ἀσανίζει,
 Καὶ πάλιν ἄλλο ἐπανακτίζει.
 Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ γελῶσα
 Δακρῶν εἶναι κάλη, ὅποσα
 Ἐρρέυσαν ἐκπαλαι εἰς τὸ κύμα,
 Τῆς πολυτλήμονος κόρης μνήμα,
 Ὅποσα ἔρρέυσαν, καὶ θὰ ρέουν
 Ἐνόσφ ναῦται τὸν πάντων πλέουν,
 Καὶ ἀτενίζου πρὸς τὴν Λευκάδα
 Τὴν θαλασσοἄρεκτον Ναϊάδα.
 Καὶ τῆς ἐμῆς καρδιοδονήτου
 Στεναγμὸς ἐπνευσεν εἰς θαρβίτου,
 Καὶ ἀνεμίχθη μετ' τοὺς ἀέρας,
 Ἄσθενές Μούσης ἀδελφῆς γέρας.

Ι. Δ. ΚΑΡΑΤΣΟΥΤΣΑΣ.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ.

ὑπό τιος νέου Πυθαγορικοῦ.

Ὁ Δαρβίνος ἔψαλέ ποτε μετ' ἐμὲ ὑφ' ὄψιν τοὺς ἔρωτας τῶν σοφῶν, ὁ δὲ Θωμᾶς Μοῦρ, μετ' ἐμὲ οὐχ ἤττον μελισταγῆ ὑμνήσε τοὺς τῶν Ἀγγέλων τὸ θέμα μου ἀφορᾷ εὐγενέστερον καὶ δυσκολώτερον ἀντικείμενον, καθότι προτίθεμαι νὰ πανηγυρίσω τοὺς ἔρωτας τοῦ πολυμαθεστάτου Δ-Δ, Καθηγητοῦ τῆς Ἠθικῆς Φιλοσοφίας παρὰ τῷ ἐν Γοττίνγῃ Πανεπιστημίῳ. — Ὁ λόγιος οὗτος ἦν ἐκ τῶν ἐμβριθεστέρων μεταφυσικῶν, τοσοῦτον, ὥστε αἱ ἀγορεύσεις καὶ οἱ λόγοι του ἦσαν καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐνίοτε ἀκατάληπτοι. Τοῦτο ὅμως ἀντὶ νὰ ἐλαττώγῃ, ἤξανε ἐπὶ μάλλον τὴν ἀξίαν των, διότι τοὺς ἀπεδείκνυε πλήρεις θαυμάσιας σκέψεως· καὶ ὁσάκις ἀπήγγελλον αὐτοὺς σοφῶς, οἱ ἀκροάμενοι ἠτένιζον μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ, πάντες δὲ ἐτίμων τὸν ἄνδρα, ὡς τὸν ἐπιφανέστερον φιλόσοφον οὐ μόνον τῆς Γοττίνγης, ἀλλὰ καὶ ἀπάσης τῆς Γερμανίας, μηδ' αὐτοῦ τοῦ Καντίου ἐξαιρουμένου.

Ὁ Δ-Δ ἦτο μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἡδύς, φενακοφῶρος, ἐρυθρόρριν, ἀνὴρ ἐξικοντούτης, καὶ ἀγαμος περιπλέων. Ἦτο σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ἔνεκα τῆς ἀξίας ταύτης ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μὲν πῖλον χαμηλὸν τριπτύχον, περὶ τὸ στήθος του δὲ πολυτελῆ τενίαν, λεῖου μεταξοπίλου, εἰς δὲ τὴν δεξιᾶν ἐκράτει μακρὰν ἐπαργυρωμένην ράβδον, μεθ' ἧς ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω, θρενθόμενος μετὰ μεγίστης ἀξιοπρεπείας. — Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θαυμάσῃ τις ἐὰν οἱ φοιτηταὶ τὸν ἐσέβοντο, — ἐὰν ἤγγιζον τὸν πῖλον αὐτῶν ὁσάκις τὸν ἀπῆντων, — ἐὰν ἠκροῶντο κερηνότες καὶ ἐκθαμβοὶ τὰς ἀπαγγελίας του, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐὰν ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸν περινούστερον τῆς Γοττίνγης, — ἄρα τῆς Γερμανίας, — ἄρα τῆς Εὐρώπης. — Τὸ φρόνημα τοῦτο δὲν ἦν ἀπλῶς τῶν σπουδαστῶν μόνον· τὸ συνηθάνετο, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ ἴδιος, θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς ἐν τῶν μεταφυσικῶν στοιχείων τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας, ἐφάμιλλον τοῦ Λωκίου, τοῦ Καντίου, τοῦ Βάκωνος, τοῦ Λεϊβνίτιου καὶ τοῦ Ἑλβετίου, ἂν ὄχι ἀνώτερον τούτων.

Ὁ Δ-Δ λοιπὸν, ἐπὶ ἡμῶν περίπτου αἰῶνα, τοῦτέστι ἀπὸ τοῦ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐνησχολήθη τοσοῦτον εἰς τὴν σπουδὴν, ὥστε δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ δοθῇ εἰς ἄλλο τί. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐμελέτησεν ἀπάσης τὰς ἐπιστήμας, ἀνθρωπίνας τε καὶ θείας. Τὰ συγγράμματα τοῦ Νεύτωνος, Εὐλέρου καὶ Λαγράγγου, ἦσαν οἰκεία εἰς αὐτὸν ὡς οἱ οἰκειότεροι τύποι. — Ἦν δεινὸς εἰς τὴν θεολογίαν, εἰς τὴν ἠθικὴν, εἰς τὰς φυσικὰς Ἐπιστήμας, εἰς τὴν Ὑδροστατικὴν καὶ τὴν Πνευματικὴν, τὴν Φιλοσοφίαν, τὴν Κριτικὴν, Ἀστρονομίαν, Γεωγραφίαν, καὶ Φυσικὴν Ἱστορίαν. Τὸν Ὀμηρον, τὸν Θουκυδίδην, Στράβωνα, Ἡρόδοτον, Οὐίγγλιον, καὶ ἄλλους εἰκοσιτῶν κλασικῶν, εἶχεν ἀποστηθίσει, οὐχ ἤττον δὲ τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλην καὶ Ἄριστους. . . . ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦν ὁ πολυμαθέστερος τῆς Γοττίνγης, ὁ μεταφυσικὸς τῆς Γερμανίας φωστῆρ, καὶ τὸ θαῦμα τοῦ Πανεπιστημίου. — Ἦτος, — μάλιστα ἀνώτερος τοῦ Λωκίου, Καντίου, Βάκωνος, Λεϊβνίτιου, Ἑλουτίου καὶ λοιπῶν . . .

Ἐκ τῶν ἡδὴ ρηθέντων ὁ ἀναγκνῶστης ἀναμφιβόλως προδιατίθεται νὰ ἐρωτήσῃ πῶς ἔτυχεν ὁ πεπαιδευμένος οὗτος νὰ ἐρασθῇ; Ἐδύνατο ἴσως νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ πρὸς τὴν παιδείαν ἔρωσ ἤθελε τὸν ἐμποδίσαι νὰ ἀγαπήσῃ ἄλλο τί, καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ σοφοὶ ἤθελον τὸν χρησιμεύσαι ἀντὶ συζύγου, υἱῶν, καὶ θυγατέρων. Ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ Πρύτανεως ἦτο θαυμασίως χωρητικὴ· εἰς ταύτην οὐχὶ μόνον ἐχώρησαν ἅπαντες οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκὼν τῆς ὠραίας Ἀγγελικῆς.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο ὠραία, ὑψιστοῦ νεῦνι, μεσαίου ἀναστήματος καὶ χαριστάτης ὄψεως. — Ἡ χεὶρ αὐτῆς ἦν ἐξαιρετικῶς μικρὰ καὶ κομψή, καὶ ὁ ποὺς τὴν αὐτὴν εἶχε χάριν. — Ἡ κόμη τῆς καστανῆς, τὰ ὄμματα μαύρα, καὶ οἱ ὀδόντες λευκοὶ, ὡς ὁ ἐστιλβωμένος ἐλάφας· ἦτο δὲ δεκαεννέα ἐτῶν, παμπόνηρος, καὶ εἶχεν, ἀνευ ὑπερβολῆς, χιλίους πεντακοσίους ἔραστὰς, τοῦτέστι ἅπαντας τοὺς σπουδαστὰς τῆς Γοττίνης, οἵτινες τὴν παρεκολούθουν, ἔψαλλον περὶ αὐτὴν ὕμνους, ἐμονομάχουν καί ποτε, καὶ τὴν ἠνόχλουν ὑπὲρ τὸ μέτρον μὲ τὰ ἐρωτικὰ γραμματίαι των. — Ἡ Ἀγγελικὴ, καθ' ὃ κοράσιον, δὲν ἐδύνατο νὰ τοὺς ἀγαπᾷ ὅλους, ἀλλ' εἰλικρινῶς τοὺς ἐλυπεῖτο, καὶ διὰ νὰ τοῖς παρέξῃ δείγμα εὐμενείας, ἐβοστρούχιζε πᾶσαν ἐσπέραν τὴν κόμην τῆς μὲ τὰ γραμματίαι των.

Ὁ Πρύτανις ἔτυχεν ἡμέραν τινα νὰ ἰδῇ τὴν Ἀγγελικὴν περιδιαβάζουσαν εἰς τὸν κήπον τοῦ Πανεπιστημίου· ἦταν ἀμρότεροι θεβουθισμένοι εἰς θαυμάτιν σκέψιν. Ὁ μὲν ἐσκέπτετο μαθηματικὸν τι πρόβλημα προταθὲν ὑπὸ τοῦ Δ. Μυλλέρου, Καθηγητοῦ τῆς Λογικῆς. Ἡ δὲ διελογίζετο τί ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἐξάδελφόν τῆς Ὑπερίων, ὅστις τὴν ἐζήτησε τὸν ὑστερινὸν λόγον τὴν προτεραίαν ἑσπέραν, καὶ ἀνέμενε κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὥραν θετικὴν καὶ ὀριστικὴν ἀπόκρισιν. Ἡ θέσις ἀμρότερον ἦτον σπουδαιοτάτη. Ὁ Δ-Δ, ἠσχολεῖτο εἰς μαθηματικά, ἡ νεάνις εἰς ἔρωτα· τοσοῦτον δὲ σκεπτικοὶ καὶ ἐμφρόντιδες ἦσαν, ὥστε τρεῖς καὶ τετράκις συνηπαντήθησαν χωρὶς νὰ γνωρισθῶσι· φαντασθῆτε πόσον ἐμβριθῆ καὶ ἀφρημένα ἦσαν τὰ ἀντικείμενα τῶν σκέψεών των. — Τέλος, ὁ Δ-Δ, ἀναβλέψας κατὰ τύχην, εἶδε τὴν Ἀγγελικὴν.

« Βλέμμ' ἀτυχέστερον αὐτοῦ δὲν ὕψωσε ποτέ τις. » Τὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖον παρὰ μικρὸν ἐλύετο, ἐκλονίσθη μέχρι τῆς θάσεως. — Ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὴν καὶ δεῦτερον, — τὸ πρόβλημα ἔπεσε κατὰ γῆς. — Ἐκύταξε καὶ τρίτον, καὶ κατεστράφη, διασκεδασθὲν ὡς μετέωρον! Τὸ μέγα τῶν ἰδεῶν οἰκοδόμημα, τὸ μετὰ τοσαύτης μερίμνης ἰδρυθὲν, καὶ ἔτοιμον νὰ δεχθῆ τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον κατελύθη! Οὐδεὶς δὲ ἄγων ἐδύνατο πλέον νὰ συλλέξῃ τὰ συστατικὰ αὐτοῦ μέρη. — Τὸ πρόβλημα ἐμείνεν ἄλυτον· Ἐπομένως ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου ἐνέπεσεν εἰς ἀμηχανίαν, ἀγνοῶν ἐν ταυτῷ πῶς νὰ κατευνάσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του. — Ὁ Νεῦθων, ὁ Εὐκλείδης, ὁ Αεῖθνίτιος, ὁ Εὐλέρος καὶ ὁ Λαπλάς, ἅπαντες κατεθροβήθησαν ἀπὸ τὰ θέλητρα ἐνενακιδεκαετούς νεανίδος!

Ὁ Πρύτανις ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια, οὐχὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, ἀλλ' ἴσως νὰ φιλοσοφήσῃ περὶ τοῦ Πλατωνικοῦ ἔρωτος. — Τὸ θέμα τοῦτο ἀνέ-

στρεψε ὑφ' ὄλας τὰς ἐπόψεις, — ἐπειράθη αὐτοῦ δι' ἀναλύσεως, εἶτα διὰ συνθέσεως, καὶ τέλος ἐξήγαγε συμπερασμὸν, ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι εὐλογον τι, μηδ' αμῶς προσκρούον εἰς τὴν ἠθικὴν ἐπιστήμην, μαθηματικῶς ὀρθόν, καὶ λογικῶς ἀναμφισβήτητον αἶθημα. — Ἐβάλε τὰ δίοπτρά του, ἀπέθεσε τὸν τρίπτυχον πῖλον καὶ τὸν μανδύαν του, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ταμειὸν του, ἀναγινώσκων τὸν Ἀνακρέοντα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. — Ἀς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Ἀγγελικὴν. Αὐτὴ, ἀγνοοῦσα τί κακὸν ἔπραξε διακόψασα τὴν λύσιν προβλήματος συνταράττοντος τὸν σύλλογον τοῦ Πανεπιστημίου, χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τὴν χαίνουσιν ἦν ἐπέφερον εἰς τοῦ Πρύτανεως τὴν καρδίαν, μετέβη εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ἀπέθετο τὸν πέτασον καὶ τὸν μανδύαν τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐβρίθη εἰς τὸ ἀνακλιτήριον καὶ ἀνεφώνησεν Ἀχ! Ἀχ! Μετ' οὐ πολὺ εἰσῆλθεν ὁ Ὑπερίων, νέος εὐειδέστατος, εἰκοσιεσσάρων μόλις ἐτῶν, καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς. Ἦλθε δὲ νὰ λάβῃ τὴν βηθεῖσαν θετικὴν ἀπάντησιν τῆς ὠραίας ἐξάδελφου του, ἥτις μετὰ πολλὰς ἐκφυγὰς καὶ τὰ ταῦταις ὅμοια τῷ ἀπεκρίθη καταρατικῶς.

Τί ἀπέγινεν ὁ Πρύτανις; — Μόλις ἐτελείωσε τὸν Ἀνακρέοντα, καὶ ἀναλαβὼν τὸν μανδύαν, τὸν πῖλον καὶ τὴν ἐπάργυρον θρακτριάν του, ἦλθε μετ' ἀκαδημαϊκῆς πομπῆς εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἀγγελικῆς. Οἱ γονεῖς τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὴν παιδείαν καὶ τὴν φήμην αὐτοῦ φιλοφροσύνην· αὐτὸς δὲ μετὰ τὰς συνήθεις δεξιώσεις, ἔλαμε τὴν πρότασίν του. Οὗτοι τὴν ἤκουσαν ἀποροῦντες, καὶ διὰ λόγων καὶ ἐπιχειρημάτων ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν ἀναχαιτίσωσι, λέγοντες καθ' ἑαυτούς. « Ὁ Πρύτανις εἶναι πολὺ ἠλικιωμένος διὰ τὴν κόρην μας — ἡ κόρη μας εἶναι πολὺ νέα διὰ τὸν Πρύτανιν. » Πρὸς τοῦτοις ἐγίνωσκον ὅτι ἡ τρυφερὰ αὐτῆς καρδία ἦτο προκαταληγμένη. — Ἀλλ' εἰς τὴν ἐξέθετον δυσκολίαν ὁ Πρύτανις ἀντιδύσχυρίζετο διὰ τῆς οὐδύτητος τῆς φιλοσοφικῆς ἀγχινοίας. — Ἐδικαιολογεῖτο Σωκρατικῶς, Πλατωνικῶς καὶ Συλλογιστικῶς, καὶ ἀνεσκέυαζε τὰς ἐνοστάσεις των δι' ἐπιχειρημάτων δεδανεισμένων ἐκ τοῦ Σταγειρίτου καὶ πεντήκοντα ἄλλων σοφῶν ἀλληλοδιαδόχως· τὸ ἐλάχιστον δὲ καὶ ἀσθενέστερον τῶν ἐπιχειρημάτων του ἦτο πεντήκοντα χιλιάδες φιορίνια, τὰ ὅποια ὑπέσχετο νὰ ἐγγράψῃ ὡς προγαμιαίαν δωρεάν εἰς τὴν Ἀγγελικὴν. — Τί ἐδύνατο νὰ πράξωσιν, ἀπλοῖ καὶ ἀπαίδευτοι ἄνθρωποι ἀπέναντι τοιούτου ῥήτορος! Ἐνέδοσαν, ὡς ἦτον ἐπόμενον, πρῶτον ὁ πατήρ, εἶτα δὲ καὶ ἡ μήτηρ, ἀποφασίσαντες νὰ τὸν συστήσωσι, μάλιστα καὶ νὰ τὸν ἐπιβάλωσιν εἰς τὴν θυγατέραν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Πρύτανις ἀνεχώρησε, νομίζων ὅτι κατέρθωσε μεγαλητέραν νίκην τῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅταν ἐκυρίευσεν τὴν περιβόητον πόλιν τῆς Τύρου.

Οἱ γονεῖς ἐκράξαν παραχρῆμα τὴν Ἀγγελικὴν, καὶ τῇ διεκίνησαν ἀφελῶς τὰ γεγονότα. Κατὰ πρῶτον ἡ νέα ἐμειδία, νομίζουσα αὐτοὺς ἀστευρομένους. — Ἐπειτα ὅμως ἐφάνη σύννοος, μαθοῦσα ὅτι ὁ Πρύτανις πραγματικῶς τὴν εἶχε ζητήσῃ, — τελευταῖον κατελήφθη ὑπὸ ὑστερισμῶν, πληροφρονηθεῖσα ὅτι οἱ γονεῖς αὐτῆς ἀνείχοντο τὰς ἀξιώσεις του. Ἐπὶ εἴκοσι περίπου λεπτὰ τῆς ὥρας, ἤρχισε νὰ ὀλολύξῃ καὶ νὰ θρηνηῖ νὰ μαινεται, καὶ ν' ἀποσπᾷ τὴν κόμην τῆς μὲ παθητικώτατον τρόπον. Ἐπειτα δὲ ἐσπόγκισε τὰ δάκρυα

της, και ξμεινε κατηφής, καιροφυλακτούσα νά ιδῆ τὸν ἐξάδελφόν της Ὑπερίωνα.

Ὅταν δὲ ἔφθασεν οὗτος, μάθων παρ' αὐτῆς κατὰ πρῶτον τὰ διατρέξαντα, δὲν ἐδυνήθη νά κρατήσῃ τὸν γέλωτα. Εἶπεν ὁμως εἰς τὴν Ἀγγελικὴν, νά εὐαρεστηθῆ νά ιδῆ τὸν Πρύτανιν, ν' ἀκούσῃ τί θά τὴν εἰπῆ, καὶ νά προσπαθήσῃ τεχνηέντως νά σβύσῃ τὸ ἀναπτυχθὲν πάθος του. — Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο εἶπε λοιπὸν ἡ Ἀγγελικὴ εἰς τοὺς γονεῖς της, (χωρὶς ὁμως νά τοῖς δηλώσῃ καὶ τὸν τελικὸν τοῦ κινήματος τούτου σκοπὸν), ὅτι ἔστρεφε νά τῇ παρουσιάσῃ τὸν Πρύτανιν. — Ὁ Πατὴρ καὶ ἡ Μήτηρ ὑπερεχάρησαν. — Εὔγε! τὴν εἶπον, ἀγαθὴ κόρη, — Πεντήκοντα χιλιάδες φιορίνια καὶ ὁ μεταφυσικὸς τῶν ἡμερῶν μας φωστὴρ εἶναι πολὺτιμα πράγματα, ὥστε ἀπερισκέπτως νά τ' ἀπορρίψωμεν!

Ὁ Πρύτανις ἐπανελάβε τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ οἱ γονεῖς τὸν εἰσήγαγον εἰς δωμάτιον, ὅπου ἡ Ἀγγελικὴ ἐκάθητο ὅλη ἐκλάμπουσα ἀπὸ ὀρασιότητας. — Ἡ θύρα ἐκλείσθη ἡ ὠραιότερα νεάνις καὶ ὁ πολυμαθέστατος τῆς Γερμανίας φιλόσοφος ξμεινον μόνου, καὶ κατὰ πρόσωπον. — Οὗτος ἦν ἐνδεδυμένος μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας. Ἐφερε τὴν φανάκιν τῆς στολῆς του, ἦν περιβεβλημένος καινὴν ἐσθῆτα λεπτοτάτου μελανοῦ ἐριούχου, ἐφηρμοσμένην ἐντέχνως ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἀναπτυχθέντος εἰς ὀρθὴν καὶ κάθετον διεύθυνσιν, ὡς ὁ φλοιὸς ἀρμόζεται εἰς τὸ δένδρον. Ἦτο τῷ ὄντι ἄλλος Ἄδωνις, καὶ τοιαύτην περὶ αὐτοῦ ιδέαν συνέλαβε, φαίνεται, ἡ Ἀγγελικὴ, ἐπειδὴ τὸν θεώρει μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ. — Μετ' ὀλίγα προεισαγωγικὰ Ἐμ-χέμ... ὁ Πρύτανις διέκοψε τὴν σιωπὴν. Νομίζετε ἴσως ὅτι ὠμίλησε περὶ τοῦ καιροῦ, περὶ τῆς λαμπρότητος τῆς ἡμέρας, — ἢ καὶ ὅτι ἐπήνεσε τὴν ὀρασιότητα καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῆς νεας, καὶ εἰς ἄλλους τοιοῦτους κοινοὺς τόπους ὅτι περιεστράφη; Ἀπατάθη! ἤρχισεν ἀποτόμως μακρὰν φιλοσοφικὴν περὶ ἔρωτος συζήτησιν.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν προσποιουμένη τὴν ἀπειρον καὶ ἀπλοϊκὴν. — Ἀνέφερον ὁ Πρύτανις τὸν Ἀνακρέοντα καὶ τὸν Ὀβιδιον, ἡ Ἀγγελικὴ ἐρυθρεῖα, — Ἐλάλει περὶ Πλατωνικοῦ ἔρωτος, περὶ στοργῆς, καὶ περὶ ἱεροῦ ἀγάπης, — Ἡ Ἀγγελικὴ ἐθροβεῖτο παίζουσα μετ' ὀπίδιον. — Ἐξέτασε τὸ πάθος ἀναλυτικῶς, — Ἡ Ἀγγελικὴ ἤρχισε νά μεμφυμοιρῆ. — Ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἔρως καθ' ἑαυτὸν εἶναι ἀξιολογόν τι, καὶ εὐπρόσδεκτον πάθος. — Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἐδυνήθη πλέον νά κρατήσῃ τὸν γέλωτα — ἐξεκαρδίσθη! Τοῦτο ὑπερέβη πάντα ὄρον! Ὁ Πρύτανις νά καταγελασθῆ ὑπὸ μιᾶς νεάνιδος, ἡ εὐγλωττία, ἡ φιλοσοφία, ἡ μάθησις νά ἐμπαιχθῆ ὑπὸ μιᾶς θυγατρὸς του! Ἀνυπόφορον! — Ἐγερθεῖς μετ' ἀγανακτίσεως, ἔθρεσε τὸν πῖλον του, καὶ δρᾶττων τὴν ἐπάργυρον βράδδόν του, ἐξῆλθε δρομαίως ἐκτὸς τοῦ οἴκου, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἀγίων του, ἐντὸς τῶν τειχῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἀγγελικῆς, οἵτινες περιέμενον εἰς ἕτερον δωμάτιον, τὸν εἶδον ἐξερχόμενον, καὶ ὑπόπτεισαν ὅτι ἀπάσιόν τι συνέβη, ἀκούσαντες μάλιστα πρὸ ὀλίγου τοὺς καχγασμοὺς τῆς θυγατρὸς των. Τί νά συνέβη; ἔλεγον!!... Ἐζήτησαν διασάφηναι. — Διεμαρτύροντο ὅτι ὕβρισε τὸν ἐράμιλλον τοῦ Λωκίου, τοῦ Βάκωνος, τοῦ Ἀεθωνίου, κτλ. Ὁμολόγουν ὅτι προσ-

έβαλε τὸν σοφώτερον τῆς Γερμανίας! — « Ἀνοίκειος τρόπος, εἶπεν ὁ πατὴρ! » « Ἀποτρόπαιος ἐπρόθεσεν ἡ μήτηρ! » — « Γενναϊότατος, ἀνέκραξεν ὁ Ὑπερίων, ἐμφανισθεῖς μεταξύ των κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θορόβου. » — « Ἐχάσαμεν τὸν πολυμαθέστατον ἄνδρα τῆς Εὐρώπης », ἐκραύγασεν ὁ πατὴρ! — « Καὶ πενήκοντα χιλιάδας φιορίνια περιπλέον », ἐπανελάβε ἡ μήτηρ. » — Φεῦ! παύσατε, εἶπεν ὁ Ὑπερίων, τὴν νυμφεῦμαι ἐγὼ, καὶ ὑπόσχομαι ν' ἀποκαταστήσω αὐτὴν εὐτυχετέραν ἀφ' ὅ,τι ἐδύνατο ὁ Πρύτανις μετ' ὅλου τοῦ πλοῦτου του.

Τί ἀπέμεινε ὁ Πρύτανις; — Ἀκούσατε. — Μόλις ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του, ἀνέλαβε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, τὴν ὁποίαν ἡ παρουσία τῆς Ἀγγελικῆς εἰς τὸν κῆπον κατέστρεψε, καὶ μετὰ ἕξ ὥρων ἐνασχόλησιν ἔλασεν αὐτὸ πρὸς θαυμασμὸν καὶ ἐκπληξιν τοῦ εἰς ζήτησιν αὐτοῦ ἀπαυδήσαντος ἡδὴ Καθηγητοῦ τῆς λογικῆς, πρὸς χορὴν τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ πρὸς δόξαν τοῦ πεπαιδευμένου κόσμου. — Δὲν ἀφῆκε τὸν ἔρωτα νά ταράξῃ τὸ ἀγιαστήριον τῆς μελέτης του.

Τί ἀπέμεινε ἡ Ἀγγελικὴ; Ἐνυμφεῦθη τὸν ἐξάδελφόν της. Ὁ δὲ Πρύτανις οὐ μόνον ἐλησμένησε τὰ διατρέξαντα, ἀλλὰ παρευρέθη εἰς τὸν γάμον, τῇ ἐδώρησε πολὺτιμον περιδέραιον, καὶ εἰς τὴν διαθήκην ἔγραψεν ὑπὲρ αὐτῆς 25,000 φιορίνια, τὰ ὁποῖα ἡ νεὰ ἐλάβεν, ἅμα ἐξέλιπεν ἐκ τῆς Γοττίνγης ὁ φαεινὸς οὗτος φωστὴρ τῆς φιλοσοφίας. (Ἐκ Ζακύνθου. — Φ.)

ΔΙΔΥΜΟΙ ΤΟΥ ΣΙΑΜ.

ΝΕΑΙ ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΙ.

— Πολλὸς ἐγένετο λόγος παρὰ τοῖς φυσικοῖς περὶ τῶν λεγομένων Διδύμων τοῦ Σιάμ, τοῦ παραδόξου φυσιολογικοῦ φαινομένου δύο νέων οἵτινες ἐκ γενετῆς εἰσὶν ἀδιαλύτως πρὸς ἀλλήλους συννηωμένοι δι' ἑκρύματος φυσικοῦ ὑπάρχοντος ὑπὸ τὸ στήθος αὐτῶν. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς βιογραφίας αὐτῶν προσθέτομεν τὰς ἀκολουθοῦσας πληροφορίες.

Οἱ δύο ἀγώριστοι ἀδελφοί, ἀφ' οὗ περιηλθον τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν, καὶ συνεκόμισαν οὐμικρὰς χρηματικὰς ποσότητας, κατήνησαν τέλος εἰς τὴν συμπολιτείαν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ ἠθέλησαν νά νυμφευθῶσιν ἀμφότεροι, καὶ οὐ μόνον, τὸ παραδόξον, εὐρέθη ἱερεὺς ἐκ τοῦ δόγματος τῶν βαπτιστῶν, μὴ διαστάσας διόλου, ὡς ἐκ τοῦ σωματικοῦ των σχηματισμοῦ, νά ἐπιτρέψῃ τὸν γάμον των, ἀλλὰ, τὸ παραδοξότερον, εὐρέθησαν καὶ γυναῖκες νά τοὺς νυμφευθῶσιν. Οἱ δύο ἀδελφοί, ἔχοντες μέχρι τούδε τὰ Σιαμικὰ των ὀνόματα Χάγγ καὶ Ἐγγ, προσέλαθον ἐσχάτως ὡς οἰκογενειακὴν ἐπωνυμίαν καὶ τὸ ὄνομα Βάγκις. Κατὰ τὸν προλαβόντα Αὐγουστον κατέκωνον τὸ ἀγροκίπιόν των ἐν Μόντ-ΑἼρω, τῆς μεσημβρινῆς Καρολίνας, καὶ συνεχῶς ἐπεσκέπτοντο καὶ ἄλλην ἰδιοκτησίαν των, κειμένην εἰς τὸ κομητάτον Βίλκινς. Ἐκάτερος δὲ τῶν ἀδελφῶν ἔχει ἀνὰ δύο ἢ τρία παιδιὰ, ἄρτια καθ' ὅλα τὰ μέλη των· αἱ δὲ γυναῖκες των, οὖσαι ἐκάστη ἡλικίας 25 ἔτων περίπου, ἀνήκουσιν εἰς ἐντίμους οἰκογενείας, εἰσὶν ἀμφότεραι φιλεργοὶ καὶ νοήμονες, καὶ φαίνονται λίαν ἀφωσιωμένοι εἰς τοὺς ἄνδρας των.

Οὗτοι δὲ καταγίνονται κυρίως περὶ τὴν ἐπιστασίαν τῶν γαιῶν των, καὶ εἰς τὸ κυνήγιον. Πολλάκις ἔρχον-